

ρώθη ἐπὶ τινος λόφου 400 ποδῶν ὕψους βατοῦ μόνον διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀτραπῶν. Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ὑπάρχει ἰκανὴ βοσκή διὰ τὰ ζῶα, ἀφθινὸν ὕδωρ καὶ ἀποθήκαι σίτου καὶ πολεμεφοδίων. Οἱ ἀντάρται ἔχουσιν εἰς τὴν κατοχὴν αὐτῶν 30,000 ἵππους καὶ αὐτοὶ ἀριθμοῦνται εἰς 130,000 ψυχάς.

ΠΛΟΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΝΙΝΙΩΝ

Οἱ Νίνιοι κατέχουν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου εἰς

τοῦς τουτέστιν ἀφ' εἰς τὰς χώρας τῶν Ἀρμενίων κόψαντες ξύλα διὰ τὰς πλευράς αὐτῶν κατασκευάσασιν τοξοειδῶς, περιτείνουσι διφθέρας, ἥτοι δέρματα διὰ νὰ στεγάζωσι τὸ ἐξώθεν μέρος, ἐνῶ οὔτε πρύμνην οὔτε πῶραν σχηματίζουσιν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀσπίδος κυκλοτερῆ ποιήσαντες καὶ καλάμοις πληρώσαντες καὶ ἐπ' αὐτῆς τὰ φορτία ἐπιθέσαντες, ἀφίνουσι κατὰ τὸν ῥοὺν τοῦ ποταμοῦ νὰ φέρονται· μάλιστα δὲ κατὰγουσιν ἀγγεῖα πλήρη φοινικείου οἴνου. Κυβερνῶνται δὲ ὑπὸ δύο κανταρίων διοικουμένων ὑπὸ δύο

Μασούφας ἀρχηγὸς τῶν Βασσοῦτος.

τὸν Τίγγριν. Οὐ μικρὰς δὲ περιεργείας εἶναι ἀξία καὶ ἡ τῶν πλοίων αὐτῶν κατασκευὴ, τὴν περιγραφὴν τῆς ὁποίας εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τοῦ φιλαλήθους Ἡρωδότου ἥδε πως.

Ὅπερ δὲ μεγίστην ἀπορίαν μοι ἐπροξένησε, λέγει, ἐξ ὅλων τῶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει εἶναι τὰ πλοῖα αὐτῶν, ἅτινα διὰ τοῦ Τίγγρητος καταπλέουσιν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ εἶναι πάντα κεκαλυμμένα διὰ δέρμα-

νδρῶν, ὧν ὁ μὲν ἔλκει πρὸς τὰ ἔσω, ὁ δὲ πρὸς τὰ ἔξω. Κάμνουσι δὲ τοιαῦτα οὐ μόνον μικρὰ, ἀλλὰ καὶ λίαν μεγάλα· τὰ δὲ μέγιστα τούτων δύνανται νὰ λαμβάνουσι πεντακισχιλίων ταλάντων φόρτον. Ἐν ἑκάστῳ δὲ ὑπάρχει εἰς ὄνος, εἰς δὲ τὰ μέγιστα πλειότεροι. Ἀφ' οὗ λοιπὸν πλέοντες φθάσωσιν εἰς τὴν Βαβυλῶνα καὶ τὸν φόρτον συμφωνήσωσι, τὰ μὲν ξύλα καὶ τὴν καλάμην πᾶσαν πωλοῦσι, τὰς δὲ διφθέρας θέσαντες

ἐν εἶδει σεγμάτων ἐπὶ τοὺς ὄνους ἐπανερχονται· διότι ἄνω τὸν ποταμὸν κατ' οὐδένᾳ τρόπῳ δύνανται νὰ πλεύσωσιν ὡς ἐκ τῆς ὁμῆς τοῦ ῥεύματος, ἐνεκα τοῦτου τὰ πλοῖα οὐχὶ ἐκ ξύλων, ἀλλ' ἐκ διφθέρας κατασκευάζουσιν. ἐπανελθόντες δὲ ἄλλα πλοῖα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καίνουσι. Τὰ μὲν λοιπὸν πλοῖα αὐτῶν τοιαῦτα εἰσὶν· ἐνδυμασίαν δὲ ἔχουσι τὴν ἐξῆς· χιτῶνα ποδήρη ἐκ λινοῦ καὶ ἐπὶ τοῦτον ἐπενδύτην μάλλινον μετὰ λευκοῦ χλανιδίου· ὑποδήματα δὲ ἔχουσι παρόμοια μὲ τὰς τῶν ἀρχαίων Βοιωτῶν ἐμβάδας. Ἐπειδὴ δὲ τρέφουσι κόμην τὰς μὲν κεφαλὰς δένουσι μὲ διάδημά τι, ὅλον δὲ τὸ σῶμα ἀλείφουσι μὲ ἀρώματα. Πρὸς τοῦτοις δὲ ἕκαστος αὐτῶν φέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου σφραγίδα, εἰς τὰς χεῖρας σκῆπτρον· ἐφ' ἑκάστου δὲ σκῆπτρου ὑπάρχει πεποιημένον ἢ μῆλον ἢ ῥόδον ἢ κρίνον ἢ ἀστὸς ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· διότι διὰ νόμου δὲν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ κρατῶσι μὴ πεποικιλμένον σκῆπτρον. Οὗτος λοιπὸν εἶναι καὶ ὁ περὶ τὸ σῶμα αὐτῶν καλλωπισμός.

Εἰς Αἴγους.

ΟΙ ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΙ

Ἡ λέξις Μамелούκος σημαίνει αἰχμάλωτος, ὠνομάσθη δὲ οὕτω στρατιωτικόν τι γένος, ἰσχυρότατον γενομένον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐπὶ τέλους καταλαβὼν καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον διατηρήσαν τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας ταύτης.

Δύο γένη Μамелούκων ὑπῆρξαν ἐν Αἰγύπτῳ· οἱ μὲν ἦσαν κάτοικοι τῆς Καψάκης, οἵτινες, δουλωθέντες ὑπὸ τῶν Μογγόλων, ἐπωλήθησαν εἰς ἐμπόρους Σύρους καὶ ἀπῆχθησαν εἰς Αἴγυπτον. Ὁ Σουλτάνος Νουδιμεδὶν τοὺς ἠγόρασεν, ἀνέθρεψε τὰ τέκνα αὐτῶν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τινα παράλιον πόλιν (ὅθεν καὶ ὠνομάσθησαν Βαχαρίται, ὅ ἐστι, παρκαλιῶται,) καὶ συνεκρότησεν ἀπ' αὐτῶν τὴν φρουράν του. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀνήχθησαν εἰς τὰ πρῶτα τοῦ βασιλείου αξιώματα καὶ τελευταῖον καταστήσαντες ἐκπτωτον τοῦ θρόνου τὸν Σουλτάνον Ἀλμοδόνιον, προεχειρήσαντο ἕνα μετὰ τῶν, τὸν Ἰδῆγην. Διεφύλαξαν δὲ τὴν κυριαρχίαν τῆς Αἰγύπτου οἱ Βαχαρίται Μамелούκοι ἐπὶ ἑκατὸν εἰκοσι καὶ ἑξ ἔτη, μέχρι τοῦ 1382, ὅτε ἐξελάθησαν ὑπὸ τῶν Κιρκασίων Μамелούκων, οἵτινες ὀνομάζονται καὶ Ῥοργίται. Τὸ δεύτερον τοῦτο γένος τῶν Μамелούκων ἐδέσποσε τῆς Αἰγύπτου μέχρι Σελίμη τοῦ Α', ὅστις τῷ 1517 ἐκστρατεύσας κατ' αὐτῆς καὶ ἀπαγχονίσας τὸν Μамелούκον δυνάστην, κατέστησε τὴν γῆν τῶν Φαραῶ ἐπικράτειαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΚΕ'.

Τί γίνεται ἐκ τοῦ χυμοῦ.

Πᾶν ὅ,τι βλέπετε ἐν τῷ δένδρῳ ἢ τῷ φυτῷ γίνεται ἐκ τοῦ χυμοῦ. Ὁ φλοιός, τὸ ξύλον, τὰ ἄνθη, ὁ

καρπός, γίνονται ἐξ αὐτοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ρίζα ἣτις ἐκμυζᾷ τὸν χυμὸν ἐκ τοῦ ἐδάφους, γίνεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ χυμοῦ.

Εἶναι παράδοξον ὅτι τοσαῦτα διάφορα πράγματα δύνανται νὰ γίνωνται ἐξ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. Εἶναι παράδοξον ὅτι ὁ ἀνώμαλος φλοιός καὶ τὸ σκληρὸν ξύλον δύνανται νὰ γίνωνται ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὡς καὶ τὸ ὠραῖον ἄνθος καὶ ὁ θελκτικός καρπός. Θεωρήσατε ἄνθος τι τῆς μηλέας, εἴτα δὲ ἐμβλέψατε εἰς τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου, καὶ σκεφθῆτε ὅτι ταῦτα γίνονται ἐξ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ· μόλις δύναται τις νὰ πιστεύσῃ τοῦτο. Πόσον παράδοξον εἶναι νὰ σκεφθῇ τις ὅτι αἱ αἰχμηραὶ ἀκάνθαι τῆς ῥοδιάς γίνονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ ὅστις ποιεῖ τὰ μαλακά, ὁμαλὰ καὶ ὠραῖα φύλλα τῶν ῥόδων!

Ἐάν τις σᾶς ἔλεγεν ὅτι ἡδύνατο νὰ κατασκευάσῃ πλίνθον καὶ τεμάχιον ἐριούχου μὲ σχήματα ἐξ ὠραίων χρωμάτων ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης θὰ ἐλέγετε ὅτι εἶναι μωρός. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τοσαύτη διαφορὰ μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ἐριούχου ὅση ὑπάρχει μετὰ τῷ τραχέως φλοιῷ καὶ ἄνθους ποιηθέντος ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ. Ὁ Δημιουργὸς ποιεῖ ἐν τοῖς κοινοτάτοις τῶν φυτῶν καὶ δένδρων ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ πράξῃ κατ' οὐδένᾳ τρόπον.

Ἐπάρχουσι τίνα ἐκ τοῦ χυμοῦ ποιούμενα περὶ ὧν οὐδὲν εἰσέτι εἵπομεν. Ἐπάρχουσι πολλὰ πικρά καὶ γλυκὰ καὶ ξυνὰ πράγματα γινόμενα ἐκ τοῦ χυμοῦ. Ἐνίοτε γλυκὰ καὶ πικρά πράγματα γίνονται ὁμοῦ ταυτοχρόνως ἐξ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ. Τοῦτο βλέπομεν ἐν τῷ πορτογαλλίῳ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ χυμοῦ, ὅστις ἔρχεται ἐπὶ τὸ πορτογαλλίον διὰ τοῦ στελέχους γίνονται ὁ γλυκὺς χυμὸς καὶ ὁ ὀξύς καὶ πικρὸς φλοιός.

Τὸ σάκχαρι γίνεται ἐκ τοῦ σακχαροκαλάμου· τοῦτο ἔχει τὸ σχῆμα τῶν καλάμων τοῦ στάχυος· τὸ σάκχαρι γίνεται ἐκ τοῦ χυμοῦ ὅστις ἔρχεται ἐντὸς τῶν σωλήνων τοῦ καλάμου ἐκ τοῦ ἐδάφους. Ὁ κάλαμος ὅθεν εἶναι πράγματι κατὰ τὴν φύσιν σακχαροποιεῖς, ὁ ἄνθρωπος δὲν ποιεῖ τὸ σάκχαρι ἀλλὰ γίνεται δι' αὐτὸν ἐν τῷ καλάμῳ. Ὁ χυμὸς οὗτος εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον σάκχαρι καὶ ὕδωρ. Τὸ λεγόμενον ὅτι κατασκευάζεται τὸ σάκχαρι δηλοῖ ὅτι τοῦτο χωρίζεται ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ ἄλλων πραγμάτων μεθ' ὧν εἶναι ἀναμειγμένον ἐν τῷ καλάμῳ.

Τὸ σάκχαρι γίνεται ἐκ τοῦ καλάμου ὥδε πως. Ὁ κάλαμος κόπτεται εἰς τεμάχια, καὶ ταῦτα τίθενται ἐντὸς μύλου ἐν ᾧ θλίβονται μετὰ ξιδιρῶν κυλίνδρων. Τὸ ὕγρον τὸ ἐν τῷ μύλῳ ἐκθλιβόμενον χύνεται ἐντὸς μεγάλης δεξαμενῆς ἢ σωλῆνος ἐν τῷ βραστηρίῳ. Τότε τίθεται ἐντὸς λεβήτων καὶ βράζεται. Ἐν τῇ βράσει ταύτῃ τὸ ὕδωρ ἐκχύνεται εἰς ἀτμὸν, ἀλλὰ τὸ σάκχαρι μένει. Ὅταν βρασθῇ μετριοῦ ἀπομείνη τὸ ἐκχύλισμα τίθεται εἰς μεγάλα ξύλινα δοχεῖα πρὸς ψύξιν· ἐν αὐτοῖς τὸ ἐκχύλισμα γίνεται σάκχαρι, διότι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὕδατος ἐξατμίζεται.

Τὸ μέσον δι' οὗ τὸ σάκχαρι γίνεται ἐντελὲς λευκὸν λέγεται ὅτι ἀνεκαλύφθη κατὰ παράδοξον τρόπον.